

Síla Jorinu

část pátá

Jan Kotalík

další části vycházejí na jadropudla.cz

Kapitola šestá

Je třeba mít to v rukou, v hlavě, ale hlavně v srdci.

-Davlian

Divila jsem se. Už zase byla tma. Možná to je ročním obdobím, ale mně se zdálo, že sny utíkají obdivuhodnou, leč nepříjemnou rychlostí.

Šli jsme cestou dál. Peněz, které nám ještě ráno chyběly, bylo již dost. Přesto jsem se neustále ptala sebe sama, co to vlastně děláme. Potřebovali jsme peníze. Dali nám práci.

Přichystali na nás podraz. Zadáváč a jeho poskok. Osoby, které byly zrádné, vypočítavé.

Ale ti dva nebyli zlí. Byli jenom zkažení. Tak tohle měl asi Mhual-Deb na mysli, když mě poslal poznat svět. Tohle se do příběhů nedostane. Je v nich plno dobrých rytířů a zlých čarodějů, ten věčný souboj dobra a zla, na který jsem věřila, dokud jsem neopustila knihy a příběhy, dokud jsem nepřekročila práh mistrovy věže a nevydala se do světa.

Záhy jsem si však uvědomila, že Zadáváč a pacholek nejsou jediní „zkažení“ lidé. Co Jen, co Regil, co Aladrian...a co já? Svět na mne působí ze všech stran, říká: „Magdo, nebraň se a pojď k nám.“

Ale já se bráním a tím se k němu dostávám stále blíž. Tím se přibližuji spárům a neplechám okolního světa. Nevím, proč mě vlastně Mhual-Deb poslal pryč. Nevím, proč chtěl, abych se zase ukázala, až poznám Svět a lidi. Snad se o mě i bál, abych se nezkazila, ale poslal mne ven. A mě by zajímalo proč.

Měl mě snad dost? Nebo se chtěl věnovat jiným lidem? Měl snad jiné důvody? Nebo...

Je to zkouška.

Ano je to zkouška mé vůle a víry. Mistr sám byl přeci také venku, mnohem déle než kdokoli za nás, protloukal se stále dál, ale přesto z něj je dobrotivý a milý člověk, co hájí zájmy své moudrosti, který ví, co je správné. On pře-trval. A teď chce vědět, jestli jsem skutečně jeho následovnicí.

Naplnila mne taková zvláštní jistota.

Jako kdyby mi to zrovna sám řekl: „Je to zkouška.“

Nic víc, nic méně.

Trochu mi to přidalo na sebevědomí a upilo úzkosti. Ale nebyla jsem si tak úplně jistá v jiné věci. Svět je zkouškou, jenže já nevím, jestli v ní prospívám. Zrovna teď například pomáhám spolu se dvěma ostatními jednomu člověku. Ty tři lidi považuji za své přátele. To jistě, jsou to přátelé. Jenomže...

Jeden z nich má na svědomí spousty krádeží a podrazů, druhý má na rukou krev mnoha zavražděných jeho rychlou šipkou, třetí je pak tím nejmenším zlem z nich – pro prosazení správné věci užívá násilí. Je tu však ještě jedna věc. Každý z nich byl k tomu všemu dotlačen okolnostmi, i když je to v Regově případě něco jako tradice.

A kde jsou ti vznešení a dobří lidé z příběhů? Přeci pořád v příbězích. A my se jim můžeme neustále pokoušet vyrovnat, avšak naprostá shoda s hrdinou není možná. Pravda, byla bych trochu nespravedlivá. Okolo mne kráčí i člověk s ohromným citem pro bojovou čest, ačkoli jeho způsob bitvy je trochu svéhlavý. Dalšímu z nich bije v hrudi zraněné, leč neohrožené srdce. A třetí...řekněme, neměl jinou možnost.

Snad jsou to také lidé z příběhů a legend. Možná jimi teprve budou.

Kráčeli po cestě, každý zahloubán a ztracen ve své vlastní mysli. Avšak někdo z nich se chtěl o své myšlenky podělit s ostatními. Někdo, od koho by se to nedalo čekat. Regil se nenápadně přesunul k Aladrianovi a do chroupání bot na písku kladl otázku.

„Jsem vrah?“ zeptal se prostě. Aladrian byl sdílný.

„To musíš poznat sám. Najdeš to v sobě. Já vím, tvůj život se od základů změnil.“

„To ano, už nesloužím pro armádu. Tam mi moje zaměstnání nepřišlo až tak neobvyklé. Zkrať jednomu z nepřátel život, zachráníš pár našich. Pravda byla, že se to nevztahovalo jenom na naše vojáky. Pamatuji doby, kdy nepříteli neměl ani kdo velet, bylo to prakticky za humny Jorinu. Každý důstojník, generál nebo šlechtic, který přišel velet se ani nerozkoukal a už měl šipku v těle. Vojáci už odmítali prudká povýšení, kterými se snažili vytvořit jakousi páteř velení. Tak začala bitva, které se dodnes říká: „Bitva několika mrtvol“.

Jorin nemá žádné rozlehlé pláně ani pole. Je to kamenité místo plné skal, kopců a lesů. Jakákoli armáda v něm musí postupovat skrz nepřehledný terén. A každý z vojáků, který se snažil povzbudit a vést to dostal přímo v poli. Bez velení je

armáda jen hromada zbraní a lidí, jen stádo ovcí bez pastevce. Tehdy se vzdali a my je ušetřili. Byla to jedna z nejpokojnějších bitev historie. A to jenom díky nám, střelcům z Jorinu.“

„To je pěkné. Avšak já vím, co ti vrtá hlavou, vím, co si nechceš přiznat. Ty, hochu, už jdeš na vlastní pěst. Nikdo jiný ti neudělí rozkaz: „Běž a zabij ho.“ To už děláš sám. Pouze ty sám určuješ, kdo zemře. A takové rozhodnutí není pro dobrého člověka vůbec snadné. Ty se mě ptáš, jaký vlastně jsi. A já se ti vynasnažím odpovědět otázkou. Myslíš, že by zlý člověk šel a zeptal se, kdo vlastně je? Myslíš, že chladnokrevný vrah nebo zabiják by tohle udělal?“

„Ne.“ šeptl Reg.

„Tak vidíš. Ani jeden z těch jmenovaných by neunesl náhle nalezené svědomí a nepřipustil by si ho. To dovedou jen ti stateční. Jen stateční přiznají, jen hrdí své přiznání zužitkují, jen moudří o tom popřemýšlí a jen dobří to změní. Tím se liší od ostatních, tím jsou dokonalejší. Dovedou se měnit k lepšímu.“

Aladrian umkl tak rychle, jako začal. Regil se už dál neptal. Začal přemýšlet o odpovědi. A tím si odpověděl.

A tak se situace na cestě pozměnila. Aladrian se začal lišácky usmívat, Regil byl o něco zahloubanější, ale již nezkroušený. Magda to sledovala a uvědomila si, že její přítomnost na něj možná má vliv. V Jorinci se hnulo svědomí. A pak tu byl Jen, který náhle zastavil své druhy a upřel zrak na cestu před sebou.

Jejich kroky utichly, aby daly průchod jiným zvukům.

„Koně.“ prohlásil Jen, rychle ťuknul společníkům do ramen a seběhl z cesty přímo do lesa. Ostatní ho následovali.

Skutečně, okamžik poté se ze zákrutu vyřítil oddíl deseti jezdců. A nebyli to ledajací jezdci. Wizlwaská družina. Elitní jezdci.

Nejspíš byli obhlédnout Jeth-Rovany, samozřejmě z bezpečné vzdálenosti. Teď se jim ale na poslední chvíli podařilo spatřit utíkající postavy. Vzápětí věděli, že jsou hledané.

Tryskem přijeli k místu, kde kvarteto odbočilo a osm z nich seskočilo z koní, zatímco zbylá dvojice hlídala. V lese by jim koně byli spíše na obtíž. Osm mužů popadlo kulaté štíty a meče, počemž se jali pronásledování uprchlíků. Stačil jim k tomu jediný britký příkaz jejich velitele.

„Chyťte je!“

Čtveřice na nic nečekala. Utíkali, jak dovedli. Měli náskok a možná budou i rychlejší. To však byla špatná domněnka. Tvrdý výcvik družin se začal

projevovat. Zkrátka, onen náskok začali ztrácet. Stromy míhaly okolo, nohy přeskakovaly potoky, mysl se snažila najít úkryt. Aladrian běžel poslední, nejpomaleji. Zrovna začínal chápat, proč jsou to elitní vojáci. Dovedli běžet rychle a vytrvale, nenosili příliš zbroje, spoléhali se na své schopnosti. Ale Aladrian už ztrácel síly, už na něj doléhala léta a stará zranění. Už nemohl dále unikat. Byl jenom několik kroků před nimi.

Neměl šanci.

Snad lépe řečeno, neměl by šanci, kdyby tu byl sám.

Magda dovedla využít svých sil a také velké louže, která se v lese ještě držela po posledním dešti. Aladrian do ní šlápl a pořádně si smočil nohu, avšak v té chvíli mladá čarodějka zavřela oči. Těžko říci, co se vojákům honilo hlavou, když první z nich, v teplý podzimní den, uklouzl na neuvěřitelně hladkém ledě. Ostatní mírně zaváhali.

Zdrželo je to.

To dodalo Aladrianovi tolik potřebný čas. Vojáci se ale rychle vzpamatovali. Utíkali za nimi až do nepříliš hluboké kotliny. Tam Aladrian zakopl a skutálel se dolů, vzápětí však vstal a sveřepě se drápal na druhou stranu, kterou již spolehlivě obsadila kuše, hvězdice a vůle.

Avšak i vojáci o taktice něco věděli. Semkli se k sobě a kryli se štíty. Měli je hladké, kovové a nablyštěné. Jejich odraz působil majestátně a spolehlivě zastavili každou střelu. Magda tušila jistou nevýhodu téhle obrany. Udělala pohyb, jakoby házela kamenem, jenže z ruky jí vylétla koule.

Vypadala jako stvořená z vody. Zdání ale klame. Stačí jenom kapka do oka a člověk hodnou chvíli nerozezná ani svůj meč. Humánní a praktické kouzlo. Jenomže se stalo něco zcela jiného, co Magda neočekávala.

Koule, místo aby se rozprskla o štíty a skulinkami si našla cestu alespoň k několika ozbrojencům, se k nim ani nedokázala přiblížit.

Zpomalovala.

Když se těsně u štítů zastavila, jakási mystická síla ji odtlačila několik kroků zpět, kde neškodně spadla na zem.

Magda nemohla tušit, jaké štíty dostává elita. Nyní jí ale bylo jasné, že se s magií počítá.

Vojáci zachovali štítovou formaci a postupovali vpřed kolem rokliny. Přibližovali se ke skupině. Jejich oči neústupně hleděly skrze škvíry.

Blížili se k nim.

Ale oni neutekli. Zarazilo je varování mladé čarodějky, která úprk nepovažovala za nutný, ani za moudrý.

Ten les za jejich zády se totiž odlišoval od toho před nimi. A kromě toho z něj čpěla tetelivá vůně magie. Byla schopná ji poznat. Byl to pro ni neurčitelný druh magické síly, ale věděla, že žádný voják není větší hrozbou. A také věřila, že slova jsou silnější než zbraně.

„Stůjte, tohle není potřeba!“ zavolala na ně.

„Jenom nám řekněte, co po nás chcete!“ dodala.

Vojáci vypadali, jakoby nic neslyšeli. Rozkaz byl rozkaz. Rozkaz je od toho, aby se splnil. Oni jsou vojáci, ne diplomaté a mluvkové. Oni mají přesný úkol a od jeho splnění je může odradit jenom jeho zrušení.

Magda se rozkřikla trochu více, jako dítě, kterému nikdo nevěnuje pozornost.

„Zastavte a mluvte s námi, násilí nic neřeší!“

Vojáci se zastavili.

Magda si pomyslela, že na jejím hlase něco je. Muži najednou strnule stáli ve formaci a neodvažovali se ani pohnout.

„Třeskot!“ křikl jejich velitel a oni ihned poslechli. Rozeběhli se od sebe a každý se schoval za jeden ze stromů v okolí. O pár sekund později bázně vykukovaly jejich hlavy a oči za hledím působily strnule.

Nikdo z kvarteta to chování nepochopil. Magda stála, zírala na ně a nemyslela si vůbec nic, což se často nestávalo. Aladrian tušil něco podivného a nepřestával se krýt.

Reg stál vedle stromu a byl připraven vystřelit na jejich velitele. Ten s něčím podobným očividně počítal a kryl se přímo dokonale. Ani Regil však netušil, proč se vojáci rozptýlili.

Jen Vocas také tušil nebezpečí. Byl na mýtině, schoulený za velkým pařezem. Pouze on jediný si tak všiml neobvykle tvarovaného stínu a otočil se.

Do sviního hnoje! To je teda bezvadnej zdrh, lepčí plac na zdrhnutí jsme si nemohli vypepřit! Jenom si tak čumim na bandu nablejskanejch plátníků, když čučnu, vohlídnu se a vidim eště něco vyhnojenějšího!

Teda fakto, lebka jak hovado, hromada kostí, kusy zhnílého fláku a nájezdovej smrad. A co je horší, všecko to svinstvo drží u sebe, hejbe se a smrdí. Asi se mě to vykusne zadupnout. Nebo usmrdět k smrti.

Vopravdu, ten smrad je z toho nejhnusnější, pěkná blechovina. Paráda, a ti moji spráženici jenom tupě vočumujou ty plecháče, který maj víc rozumu než hnusu v jejich železnejch gaťách.

No tak povídám: „Do dračí prdele.“ a voni se konečně votočej, jakože co tím myslim a viděj toho zjeva a čučej jak seno ze slamníku.

A pak už musim uhejbat, páč se mně to snaží zadupnout a poslat mě do věčnejch kanálů. Najednou ale koukám a vono to z lebky má eště kly a chce mě to našpíznot, no to je bžunda, v životě jsem neměl tak kulatý bobky, páč jsem se kutálel, jak jsem se uhejbal těm pokusům o zkoumání mýho vnitra. No, nejsem žádná chytlaprda, tak jsem eště stačil poslouchat Ala.

„Vidíš Jene, tak tohle je slon.“

„Spíš jeho kostra, ne?“ dodal Reg a vytáсел svojí vocelovou štětinu.

Bylo to, jakoby jsme se dokvákli, jenže beze mě. Já ho prostě odlákával a nasíral ho. Vostatní do toho mohli zatím bušit jak kopáči, ale vono to tomu bylo jedno. Když Reg ufik mečem jednu haksnu, tak se ten hnát furt třepetal a snažil se ho načutnout. Zbytku těla to nevadilo, prostě se to vohánělo bez haksny. Když tomu Al prokráp lebku, nestalo se taky nic divnýho. Nebo spíš jo, vono je dost divný, když čučim na kostru, která se hejbe, dokud má čim. A jak jsem takhle přemejšlel, nabralo mě to klem z boku a vodklátilo mě to vo parádní kus dál do borovic. Vstávám a vidim, jak se všecky to odžícnutý končetiny hejbou na zemi a hlavní kusanec toho sloníka už se taky nemůže moc hejbat, jak je vošfikanej. A pak, když už to nemohlo ani posunout prdelí to najednou zhaslo a byla z toho humusná hromada hnusnýho hnusu. A už se nehl ani článek prstíčku.

Všichni se udýchaně zarazili. Magda přerušila kouzlo.

„Výstavní kus. Pěkně velký.“

„Já myslel, že tady sloni nežijí.“

„Čumákovals, že by to snad žilo šéfe?“

Magda se konečně vydýchala: „Moc hezká ukázka nekromancie. Dát dohromady kosti slona a k tomu eště nezávisle na nějakém výstředu...to je velice, velice těžké.“

Nato se všichni čtyři ohlédli k místu, kde předtím byli vojáci. Nyní spatřili, jak organizovaně ustupují. Snad měli něco důležitějšího na práci, snad se báli

podivného lesa a kostry slona v něm, možná se obávali hrozby cizinců, kteří ho dokázali skolit. Důležité bylo, že za chvíli byli pryč.

„No, myslím, že bychom měli jít pomalu za nimi.“ navrhl Aladrian.

Regil chvíli pozoroval kostěnou veverka opodál, která je zvědavě zkoumala a pak kvapně odběhla pryč. Pak se vrátil pohledem k nim.

„Já myslím, že přesně to očekávají. Že se budeme bát lesa a jeho nebezpečí. Vždyť se podívejte, táhne se to podél toho příkopu do neznáma. Jenomže jestliže se vrátíme, budou na nás čekat a nám nezbude nic jiného, než se vzdát, nebo se vrátit zase sem.

Mně se to riziko, že musíme projít nějakým začarovaným lesem, zamlouvá přeci jen víc, než kdybychom měli za patami vojsko. Ti jezdci zřejmě sledovali Jeth-Rovce, ale to neznamena, že nezačnou hledat nás. Wizlwon nás přece chtěl za každou cenu, jsme pro něho nepřátelé.“

Aladrian se zachmuřil.

„Asi máš pravdu,“ přiznal nakonec, „Vracet se na cestu je nebezpečné. A navíc, tohoto lesa se jistě budou vojáci bát, to nám může jen prospět.“

„Měla bych vám připomenout, že skutečně je čeho se bát. Musí tady být někde nějaký nekromant, a bezpochyby velice mocný. A mocní čarodějové jsou samozřejmě nebezpeční. Nekromancie je navíc poněkud temnější obor. Ale i tak s vámi musím souhlasit, snad se dokážeme prosmýknout.“

„Bezvadný, fakt nádhera. My se vyhnem nebezpečnejm pláteníkům přes stejně nebezpečný kostíky. Jsme na tom čím dál líp. Co se stane potom? Vyberem si, jestli nás sežere drak nebo Wizlwon?“

Nyní dopřáli jeden druhému chvíli ticha. Jen měl pravdu, jde to stále z nebezpečí do nebezpečí a oni nemají na vybranou.

Nořili jsme se stále hlouběji do lesa. Bylo to opravdu podivné. Z lesa nešel tak zjevný strach. Vypadal vlastně skoro normálně, teprve po chvíli člověku dojde ta zvláštnost.

Bez zjevného důvodu je tu šero. Kůra stromů je našedlá, jako kdyby byla zaprášená. Na větvích bylo snadné najít pavučinu.

Od země stoupal jemně hnilobný zápach. Pod nohama nám křupaly drobné větévkky.

A také to ticho. Náhle ho však protnul známý zvuk.

Slyšel jsem klování datla do kmene, ale když jsem se tím směrem obrátil, uviděl jsem, že je také jen z kostí. Les čím dál hustl, avšak i tak bylo možno zahlédnout i jiné kostry různých zvířat, převážně lesních.

Zdalo se, že se nám vyhýbají a udržují si patřičnou vzdálenost, jenže se v ní drželi a neopouštěli nás.

Padla na mě úzkost. Prostředí okolo působilo děsivě.

Jenže...

V hloubi duše cítím, že tu nebezpečí možná nehrozí. Vypadá to tu jako klidné místo. Snad se nám podaří projít. Jenomže začínám mít obavy z pronásledování těmi zvířaty. Nevím, zda byl dobrý nápad procházet skrz.

Pravda, mohlo to být horší.

Ale jak jsme se přes ten neudržovaný les brodili dál, přišlo mi, že směřujeme čím dál hlouběji.

Vzpomněl jsem si na zbytky svého vybavení. Vytáhl jsem kompas. Sledoval jsem, jak se ručička chvěje správným směrem, tedy na sever.

„Jdeme dobře.“ pravil jsem ostatním tlumeně.

Zvláštní, člověk do ticha vždycky mluví tlumeně.

Cesta mě už začínala zmáhat, mám svá léta a tahat s sebou pořád štít a kopí také není med. Ale když dojde na věc, hodí se.

O něco později, když porost zpomaloval naši rychlost na minimum, se před námi zčistajasna rozevřela mýtina. Kolečko volné půdy, měkkého mechu a také o něco více světla.

Oáza klidu v hustém lese. Sotva jsme do ní vkročili, dřepili jsme si do mechu s úlevným vydechnutím. Měli jsme toho již plné zuby. Trmácet se skrze nejhustší les, jaký jsem kdy viděl, dá zabrat.

Chvíli posedíme. Jak jsem tak vsedě pozoroval to malé okolí, kam jsem dohlédl, viděl jsem, že zvířata okolo již nejsou.

Z nějakého důvodu mě to vyděsilo.

Navíc jsem zatoužil vidět nebe. Na té mýtině se větve konečně trochu rozestupovaly. Pohled nahoru mne však příliš nepotěšil. Pomalu se stmívalo. Museli jsme jít celý den. Jak to tak vypadá, budeme tu přes noc.

Otřesné, ale nevyhnutelné. Sdělil jsem svůj dojem ostatním a oni souhlasně pokývali. Nejspíš přenocujeme zde a vyrazíme až ráno.

Bude to chtít hlídky. I tak jsem se nemohl zbavit mrazivého tušení.

Něco se stane.

Uvědomil jsem si, že s tím nemůžeme nic dělat.

Padala na mě únava.

Zkoušel jsem se tomu bránit, ale pak mne napadlo, že spaní je přirozené. Věděl jsem, že někde okolo je něco nekalého a nebezpečného, ale ta únava byla tak silná, silnější než jakákoli jiná potřeba, silnější, než kdy jindy. Silnější, než cokoli jiného. Pro tu chvíli mi bylo všechno jedno. Usnul jsem prakticky okamžitě, jenom tak, ve zbroji, se štítem, na studeném mechu.

Probudil jsem se jakoby do snu. Zrak zamlžený, víčka unavená.

Ale já věděl, že tohle sen není. Cítil jsem zahořklý vzduch okolo sebe. Ochladilo se, byla mi zima na ruce. Viděl jsem les okolo sebe, příliš ostře a reálně, než aby to byly mlhy snů.

Na druhou stranu, tímhle si nejsem tak úplně jistý. Zás tak ostrý svět okolo není, ale to asi mám jenom unavené oči.

Tohle přece není sen.

A nic na tom neměnil fakt, že jsem se vzbudil v takovém stavu, v jakém jsem usínal, jenomže na úplně jiném místě. Stáli jsme s ostatními na slušném pruhu zeminy, kde se žádné stromy nenacházely.

Viděl jsem jen tmavou siluetu opodál. Byl to stín velikého domu. Dost mne zaskočilo, když jsem se na sebe podíval a zjistil, že mám na zádech kopí i štít, že nic z mé výbavy nechybí.

Pohlédl jsem na ostatní členy družiny. Poznal jsem, že oni zažívají to samé co já. Byli stejně překvapení a napjatí.

Stejně zmatení a zaskočení.

A na tvářích jim bylo vidět že se bojí neznámého, stejně jako já.

Možná jsme měli čeho se bát. Zaslechli jsme, jak v budově práskly dveře. Chvíli nato jsme spatřili, jak se k nám blíží čtyři stíny. Tady jsem viděl jedinou a největší podobnost se sny. Ty stíny totiž měly ostré zuby a drápy, zešikmené oči a poloprůhledné tělo neurčitých rysů, vířící se všemi směry.

Blížily se k nám.

Nedokázal jsem se ani pohnout.

Další podobnost se snem. Když dopluly k nám, vypadalo to, jakoby nás každého odváděly. I mně to jeden z nich provedl, jeho končetina se obtočila kolem mé ruky jemně jako pavučina. Pak nás táhly k vratům do domu. Nedovedl

jsem se jim vzepřít, nohy mne nesly proti mé vůli, stále, stejnou rychlostí směrem k obydlí, které nemohlo náležet nikomu jinému než obávanému nekromantovi.

Jak jsem se tak dostával k té stavbě blíž, mohl jsem si ji lépe prohlédnout. Zaujaly mne malé hradby, jen o málo vyšší než velký muž. Bezpochyby však byly tlusté stejně tak.

Porostlé mechem a šedým břečťanem.

A co kryly? Jako prsten obepínaly tlustou mnohastěnnou věž, co vyhlížela jako noční obloha. Byla robustní a prohnutá, jako kmen stromu, ale zůstávala čistá a neporostlá.

Stíny nás postupně provedly skrze branku na kamennou dlažbu. Nato nás pustily a my mlčenlivě stáli před věží, přímo před železnými dveřmi a jejich klenbou s chrličí. Stíny se náhle vytratily.

Branka za námi se zavřela. A železné dveře zavržaly, jak se pomalu, pomaloučku otevíraly. Ten zvuk naháněl děs a hrůzu do žil. Týral můj sluch a svíral mi žaludek. Má mysl mi před očima stvořila obraz, jak padám na tu masivní kamennou dlažbu a jak má krev vniká mezi její spáry. Na nepříjemně tvrdou a nepřátelskou dlažbu. Stáli jsme tam jako ovce na porážce. A nikdo, nikdo z nás nebyl schopen pohybu či slova.

Jenom dveře vrzaly a já to poslouchal, zpívaly mi: „Sen, sen.“

Je to sen.

Přeci jen se mi to zdá.

Neskutečně živý sen.

Ale opravdu. Trhnul jsem sebou, otevřel jsem oči, lehce jsem vykřikl a chvíli se tupě díval před sebe, nevnímaje okolí.

Probudil jsem se.

Bude to dobré.

Už jsem se uklidnil.

Byl to jen sen.

Privřel jsem oči a uchechtl se. Měl jsem už skutečně nahnáno. Nechci vědět, co by na to řekl Jen. Tiše a od srdce jsem se chechtal, ani nevím, jak jsem se dostal na nohy, zkrátka jsem se nyní opíral rukama o kolena a dosáhl klidu. I má mysl byla svěží, jako po vydatném spánku.

Jenom jsem usnul vyčerpáním. Jenom teď popřeji všem dobré ráno a dnes už určitě odejdeme z tohotohle lesa. A já už se bál.

No nic, řekl jsem si.

Přestal jsem se stařecky pochechtávat a otevřel jsem oči.

Podé mnou *byla dlažba*.

Pomalou jsem si narovnával záda a viděl to, co jsem před okamžikem považoval za sen. Nyní jsem ale byl plně při smyslech.

Vzhlédl jsem.

Zdálo se mi, že je větší tma než předtím. Zděšeně jsem zjistil, že dveře z věže jsou dokořán. Teprve pak jsem si všiml temné postavy před námi. Poměrně vysoká, od paty až k poslednímu vlasu zahalena do černočerné kápě.

Jen prázdný tvar.

Za normálních okolností bych s tou postavou vyjednával, případně na ni zaútočil. Jenže já nic z toho nesvedl.

Připadal jsem si slabý a bezmocný.

Každý pohyb mě neskutečně vysiloval a uváděl mne do beznaděje. Ta temná postava před námi nás měla v hrsti, pěkně v řadě.

Já stál úplně vpravo, po mé levici Jen, dále Regil a nakonec Magda.

Nekromant chodil před námi, ode mne až k Magdě. Dokonce i zblízka jsem nedokázal rozeznat žádné rysy. Pořád jenom silueta kápě.

Žádná zvláštnost.

Vůbec nic.

Jenom silueta.

Když tak před námi šel, bručel si, jakoby pro sebe, avšak bylo jasné, že mručí na nás.

Jeho hlas zněl strašlivě.

Vlastně to ani nebyl sám hlas, ten patřil spíše k obyčejným, tuctovým hlasům kupců a kočích. O to hrozivěji však zněla drobná, řezavá ozvěna, co doprovázela jeho slova. Mrazila z toho krev, čišel z toho chlad, srdce i duše se svíraly úzkostí.

Mluvil pomalu, vychutnával si každé slovo.

„Dobrodruzi. To mi tady chybělo. Banda namyšlených červů, kteří myslí jenom na peníze a víno. A někdy i horší případy pomatených věřících bláznů, co nemají na práci nic jiného, než konat ty jejich hrdinské činy. Mlátí do draků a takových, jako jsem já. Neváhají mi vlézt na pozemky a ničit, co jim přijde do cesty, a pak se tím někde v hospodě chvástají.“

Chtěl jsem namítnout, že jsme pouze pocestní, ale jazyk jsem měl zašmodrchaný jako kupku sena.

Nekromant se otočil a opět začal mnou. Nyní si nás prohlížel.

Viděl jsem jeho tvář zblízka.

Tedy...spatřil jsem odlesk očí a náznak bílých vlasů a vousů.

Přesto mi připadal jako nadpřirozená bytost. Cítil jsem z něj také něco jako pach dohasínajícího ohně.

Upřeně na mne hleděl, lesk očí se ani nepřerušil. Po chvílce, která mi připadala jako věčnost, se jeho obličej oddálil.

Nadechl se a plynule prohlásil: „Zajímavé. Starý válečník. S tím se hned tak nesetkám. Ten tady určitě není pro peníze. Chceš ještě něco dokázat, nebo snad zemřít?“

Neodpověděl jsem, ani jsem nemohl. Byla to čistě řečnická otázka.

Přešel k Jenovi. Nesehnul se k němu, jenom sklonil hlavu. Teď mluvil o něco výsměšněji.

„Od tebe se budu držet dál. Děti mají nejzákeřnější myšlení a nejšikovnější ruce. Kolik takových mi kradlo prokleté svazky knih.“

Když se zastavil u Rege, přísahal bych, že pozvedl obočí, ačkoli jsem to nemohl vědět. Neřekl ani slovo a pomaloučku ho obcházel a prohlížel si jeho vybavení. Dokonce kruh se zastavil opět před jeho čelem a vychutnal si dramatickou pauzu. Jeho následující věta byla prostá a krátká.

„Joriňan.“ pravil tónem, který zcela jistě vyjadřoval údiv nad tou zvláštností, nad tím, co před jeho věží dělá jorinský střelec.

Stále však mluvil s onou hrozivou ozvěnou. Zatímco přecházel k Magdě, přemýšlel jsem, proč tohle dělá. Snad si chce vychutnat své nadcházející oběti, snad chce, aby svět věděl o jeho praktikách. Možná si třídí naše těla a kostry.

Nedalo se to určit.

Nyní se díval na Magdu. Opět se chvílku ani nepohnul, ale pak drobně projevil něco jako touhu. Hřbetem ruky pohladil Magdu po tváři, pohrál si s jejími vlasy a nakonec jeho kostnatá ruka skončila na jejím rameni.

Jistě, pořád jenom člověk. Muž, jak se zdá.

Náhle jsem si uvědomil, jak jsem bezmocný. Když bude chtít, může jí udělat *cokoli*, klidně tady před námi a my s tím nebudeme moci nic udělat.

Vůle mi dovolila polknout.

Magda však měla volnější činnost než já. Nevím, jak to provedla, snad na ni neměl takový vliv, snad se rozptýlil nebo ji nepovažoval za nebezpečnou.

Zkrátka a dobře, opovržlivě mu plivla do obličej.

On sundal ruku z jejího ramene a otřel si tvář. Přitom se zasmál.

To mne zarazilo.

Nesmál se totiž způsobem, jakým jsem předpokládal. Nikoli arogantně, ale zcela přirozeným, lidským smíchem. Nato promluvil, avšak z jeho hlasu již vyprchala ona magická ozvěna.

„Pořád stejná.“ pravil a usmíval se.

Druhou rukou si sňal kapuci. Naskytl se mi pohled na zachovalého postaršího muže. Jeho vlasy, krátké ani dlouhé, byly již bílé jako sníh, stejně jako vousy, ale v očích mu zářil takový život, jaký bych u nekromanta nečekal. Husté, stejně tak bílé obočí. Tvář byla zkrabatělá vráskami a kůže nezvykle opálená. Nos dlouhý a zploštělý, trochu křivý. Ústa obyčejná.

Ale ty vousy. Měl pečlivě udržované, husté, avšak krátké vousy, které mu začínaly na tvářích odkud se dostávaly až na bradu, kde mu do prostoru čněly v přesný tvar seříznutého klínu. Pod nosem mu nerostlo nic.

Ty vousy mne však zaujaly, byly husté tak, jak jsem nikdy neviděl. Bylo vidět, že je opečovává s opravdovým citem.

Z okamžiku na okamžik jsem se toho zjevení přestal bát. Nabyl podoby člověka. Možná tomu také přispěl jeho potěšený úsměv.

„Vyrostla jsi.“ dodal dojatě.

Magdinu tvář znehybnilo krátké přemýšlení. Vzpomněla si snadno. Očividně ji to překvapilo.

„Nardesixi?“

„He he, pět let jsme se neviděli, ale ona si mne stále pamatuje. Tak Mhual-Deb tě přece jenom poslal do světa? Nu což, půjdeme dovnitř, povíš mi, co je nového. A přátele také dobře přijmu, neměl jsem hosty celou dobu, co tu bydlím. Jsou to doufám, přátelé?“

„Ano. Ale odhadl jsi je dobře.“

Nardesix noblesně pokynul rukou k otevřeným dveřím a pozval nás dál. Jeho plášť se mu táhl za patami.

Nekromantův potěšený úsměv mi prozradil, že se ve své osamělosti konečně dočkal pořádné společnosti. Nebo alespoň nějaké lidské společnosti. Nekromant mi náhle nepřišel nebezpečný. Děsivý ano, ale jen jako bojový stroj nebo ohromná moc, stojící na vaší straně.

V jeho věži to vypadalo nečekaně útulně. Zavedl nás do své pracovny. Byla hezká, stěny s oblými rohy lemovala souvislá řádka polic s knihami, na několika

místech pak stály zajímavé předměty. Na stěně visela mapa Světa. Prázdné bylo jen okolí dveří a krbu, ve kterém plápolalo teplo ohně.

Všiml jsem si také kostry, jejíž části a kosti byly popsány černým inkoustem.

Zachovalá. A také to byla kostra *lidská*. Nevím, jak k ní přišel. A raději to ani vědět nechci. Nemusím znát všechno.

Nardesix nás posadil ke kulatému stolu z černého dubu, stojícímu uprostřed místnosti. Skvostný kus nábytku. Nad jeho středem ještě visel jednoduchý lustr, vydávající překvapivě mnoho světla, dost na to, aby to vypadalo, jako že je den a my stojíme venku. Těžko říci, z čeho byly vyrobeny svíčky.

„Tak tohle je má skromná pracovna. Udělejte si pohodlí, jistě si dáte víno.“
usmál se nekromant a luskl prsty.

K mému zděšení se popsané kostře rozsvítily oči modrým plamenem a její lebka se napřímila.

„Ostaere, přines pět pohárů a velký džbán vína.“

Kostlivec kývl a přitakal nejasným hlasem. Nato neslyšně odešel.

Nardesix si sundal plášť a odhalil tak jednoduchý nekromatský oděv. Černá košile a kalhoty, vlastně nic zvláštního. Měl také přišité kapsičky, do kterých mohl odkládat věci a nosit je stále při sobě.

Nardesix se s námi posadil ke stolu.

Podivil jsem se, že zde bylo šest židlí. Vzhledem k tomu, že neměl návštěvy, se mi to zdálo trochu neobvyklé. Navíc to vypadalo, jako kdyby každé z těch míst používal, všude měl něco rozepsaného, postavený nějaký předmět nebo rozečtenou knihu. Napadlo mne, že nejspíš chodí po pracovně a pomocí těch míst udržuje pořádek, i když zrovna provádí víc věcí najednou. Pokud má dost, prostě přejde jinam k jiné činnosti.

Čaroděj po chvíli opět vstal a rozpačitě uklidil ty věci před námi, přesněji řečeno je všechny odsunul do středu stolu, kde zabíraly jen nepatrný zlomek místa. V tu chvíli se přišoural kostlivec se džbánem a poháry na tácu. Všechno to položil na stůl. Nardesix ho zarazil pohybem ruky, že naliže sám, a kostra pomalým krokem došla zpět na podstavec, kde opět zhasla. Když nekromant dal každému vrchovatou číši, pohlédl zpod svého huňatého obočí na Magdu.

„Jistě nás představíš.“

Nato se majestátně posadil svírajíce svými dlouhými prsty svůj pohár.

„Čeká nás noc příběhů.“ dodal.

Magda spustila.

„Tento muž, Nardesix, je dávným známým mého mistra. Je velice zběhlý v kouzelném oboru nekromancie. Dívejte se na to jak chcete, ale já vím, že je to umění jako každá jiná magie. Nardesix patří k těm, kteří nepovažují tohle řemeslo za okultní a snaží se napravit jeho špatnou pověst. Nemusíte se ho bát, je to jeden z největších dobráků, které znám. To, co jste viděli před věží, byla jen prostá ukázka jedné z jeho vlastností. Víím, že si potrpí na dojem a na své vystupování.“

„Mluvíš jako kniha, maličká.“ poznamenal Nardesix.

Myslím, že měla pravdu. Vypadal na přátelského chlapíka. Snad konečně jednou zažijeme klidnou noc. Magda pozvedla druhou ruku a začala představovat nás.

„Tohle je Aladrian, postarší, leč silný muž plný svých vlastních zásad. Tenhle vedle se jmenuje Regil a pochází z Jorinu. Dostal se sem s Underworthovou armádou. A konečně Jen Vocas, na toho si dávej pozor, je v něm víc, než se zdá. Všechny je určitě rychle poznáš a spřáteliš se s nimi, Nardesixi.“

„Bude mi ctí.“ odvětil a pokračoval.

„Nuže, povězte mi ještě, kam máte namířeno? Nerad bych vás tu zdržoval před nějakým posláním, ale pokud můžete, zůstaňte u mě ještě několik dní.“

Podívali jsme se na Rege. On to věděl nejlépe. Poněkud zaskočen se nahrbil, ale vzápětí pochopil a odpověděl.

„Nějakou dobu tu asi zůstaneme. Naše kroky směřují až do Relidia.“

„A co vás tam vede, smím-li se ptát?“

„Chci se postarat o dívku mého přítele, slíbil jsem mu to.“

Nardesixova zvědavost začala být trochu otravnější. I trocha ironie by se tam našla.

„A proto s sebou máš tři pomocníky?“ zvedl obočí.

Regila to opět zaskočilo. Již předtím jsem si všiml, že je trochu naměkko.

Rozhodl jsem se, že řeknu nekromantovi pravdu. Alespoň z části.

„Chci ztrestat jednoho provinilce, něco provedl mému mistrovi. Ten je však mrtvý.“

„A co znamená u Jorinců slovo trest?“

Začínal mi lézt na nervy. Pak mi ale došlo, že mě nejspíš má prokouknutého. Koneckonců, je to čaroděj, a ne zrovna slabý.

„Zabiju ho.“

Nardesix se usmál pod vousy.

„Zajímavé. Z toho asi vznikne příběh. Takže ty jdeš takovou dálku, protože se chceš postavit za zájmy svých mrtvých přátel? To je ovšem chvályhodné. Víš, něco jsem o vašem národu slyšel, zatím se mi to potvrzuje. Ale nyní nás již nenapínej, myslím, že každý zde si rád vyslechne, jací přátelé to byli. Tedy, nejméně já bych to rád slyšel. Chtěl bych vědět, za koho se biješ.“

Nardesix i ostatní byli podle jeho očekávání zvědaví, možná je na to navodil tón jeho hlasu, jenže já nemohu odmítnout. Mají právo to vědět. Oni jsou teď mými přáteli. Povím jim to.

„Tak dobře. Takže, první z nich byl můj mistr Davilan. Byl dobrý, naučil mě všechno tak, že jsem ho mohl i překonávat. Jemu také vděčím za spoustu své výbavy tady, protože byl puntičkář a nenechával nic náhodě, akorát to trochu přeháněl. Ale mně se to hodilo. Já vlastně ani nevím, co bych o něm mohl ještě říct. Vypadal jako typický Jorinec s hnědými vlasy. Trochu jako já, kdybych zestárl. I povahově mi byl podobný. Co víc bych o něm mohl povědět...celý život ho znám jen jako svého mistra. Ten druhý z mých přátel byl zvěd. Víte, kvůli němu si myslím, že na nás v Relidiu nečeká nic snadného. On nás totiž zradil, aby získal rychle peníze. Nepochybně to muselo být důležité. Ale opravdu netuším, co to bude. Pokud mne tam opustíte, nebudu vám to mít za zlé. Mám takový pocit, že se tam něco semele. Já však budu bojovat, abych splnil, co je otázkou mé cti. Jejich nepřátelé zjistí, že Davilan z Kloninu a Breledin Gran mají přátele!“

Praštil jsem lehce do stolu, na svá poslední slova jsem byl hrdý, šla mi z duše. Přesto jsem si nemohl nepovšimnout Aladriana. Zrovna pil z číše. V okamžiku se však zarazil a zneklidněl.

Pomalou pokládal pohár zpět na stůl.

Hleděl strnule před sebe.

Z jeho zmatených úst vyšlo jediné jméno.

„Breledin Gran.“

Zalekl jsem se.

Breledin dokázal jít přes mrtvolu.

Zamrazilo mne v zádech.

Když jsem se však na Aladrianovu tvář zadíval pozorněji, našel jsem v ní smutek. Přesně ten samý, jaký na něm bylo možno spatřit, když vzpomínal na svůj padlý domov.

Pak jeho hlas ztvrdl a nabyl síly: „Breledin, zvěd. Mohlo mě to napadnout dřív. Znal jsem dobře jeho otce. Pamatuji si i jeho. Byl šikovný a mrštný. Naposled jsem o něm slyšel, když mi posel přinesl poslední vůli jeho otce. Mladý Breledin se prý chce dát k průzkumníkům v Jeth-Rově. Teprve teď se mi to vybavuje, je to přece tak prosté. Už stárnu.“

Teď jsem se zarazil zase já.

Breledin romantik.

Přítel jeho otce a jeho báječná žena.

Malá vesnička v Haridu.

Aladrian...

Takže tenhle zjizvený starý muž je ten šťastný člověk, o kterém mi Breledin vyprávěl? Tohle je jeho osud?

Tohle ho změnilo a ublížilo mu.

Já jsem tu s ním.

Ale naposled se měl jako král.

Jako kdybych slyšel Breledinův hlas. Vyprávěl mi o tom, aby mi ukázal, že se dá žít i jinak. A byla to pravda. Dosud jsem znal jen život vojáka a až Aladrian a ostatní na mě měli vliv, který mne pomalu měnil.

Možná k němu mám blíž, než jsem si myslel. Kromě toho bude určitě rád, když bude moci pomstít Breledina. Zvláštní, nevěděl jsem, že svět může být takhle malý. Takže s tímhle staříkem mne pojí jedna věc – pomsta. Spolu se postaráme o to, aby činy našich nepřátel nezůstaly bez trestu.

Ano.

V místnosti viselo ticho. Nikdo ho nechtěl narušit. Každý si to přebíral v hlavě sám.

Pohlédl jsem na Nardesixe. Díval se mi do očí a usmíval se.

Tihle čarodějové. Moc jich neznám, ale právě jsem pochopil jednu ze zvěstí o nich. V tu chvíli jsem nedokázal rozpoznat pravdu, zdálo se, že Nardesix tenhle vývoj událostí předvídal.

Přerušil to až Jen.

„No fájro, takže ty znáš toho Regova maníka? Che, to je jak z kabaretu.“

Dá se říct, že měl pravdu. Kvůli jeho nečekanému projevu jsem si vzpomněl na ostatní Jorince. Na Jackilliona. A na Neldena. A Davilana.

Napadlo mne, že hon na Groashe asi nebude po našem. Jsem na to vlastně sám, jediný z Jorinců. Nikdo nebude stát za mnou s kuší v ruce a nebude mi krýt záda. Nikdo.

Uvědomil jsem si, jak jsem slabý bez svých kamarádů. Jistě, Magda, Aladrian a Jen jsou vlastně také přátelé, ale přece jenom...chybí mi tam ten jedinečný jorinský způsob boje. Válečník, čarodějka a zloděj. U těch se nedá očekávat vzájemná sehranost.

A v sehranosti tkví síla.

Síla Jorinu.

Zbytek večera mí společníci zapíjeli vínem a kořenili historkami a zprávami z různých koutů světa. Ale já nic z toho nevnímám. To náhlé, předvídatelné a přesto neočekávané zjištění mnou otřásl tak, že jsem jen upřel zrak na hranu stolu, pohrával si s číší a přemýšlel. Na můj vkus jsem poslední dobou zažil moc zvratů. Mám radši klid a stereotyp života. Nic mě pak nepřekvapí. Jenže toho se teď asi dlouho nedočkám.

Breledin, Davilan, já a Aladrian. Co asi máme společného?

Musím přiznat, i mě to zaskočilo. Já věděla, že ti dva mají společného více, než se zdá. Chvilí jsem je oba pozorovala, ale nakonec jsem to přenechala jim samotným. Regil si popřemýšlí, to mu neuškodí. Koneckonců, je zde také dobrý přítel mého mistra. A samozřejmě jsem s ním mluvila o čem jiném, než o kouzelnictví.

„Takže Mhual-Deb teď věští? Ha ha, to se na něj teda hodí! Už vidím, jak rozhazuje rukama po komnatě a hrůzostrašně křičí: Vaše dítě bude překrásné!“

Usmála jsem se. Nardesix ho očividně buď znal opravdu dobře, nebo uměl také věstit. Zdálo se mi to zvláštní, jak jsem si rozpomněla na přátelství jednoho nekromanta. Já se za ty roky hodně změnila, ale on nebyl ani o chlup jináčí. Připomínalo mi to večery s Mhual-Debem, všechny ty kostky a bizarní pohádky a drobné výzvy čarodějnictví. Večery tehdy plynuly velikou rychlostí a já našla klid v duši.

Nardesix se v řeči dostal až k mé specializaci.

„Takže voda a vzduch? To je dobré, snadno se čerpají síly. Vítr a potoky jsou všude.“

„Prý na to mám talent.“

„Výborně. Možná bych tě mohl naučit něco z toho oboru. Něco, co se ti na cestách bude hodit. I když nevím, jestli to budeš chtít, přeci jenom, násilí není pro tebe to pravé.“

A je to tu. Výuka. Slyšela jsem, že Nardesix má slušnou zásobu útočných kouzel, pravděpodobně i z mého zaměření. A také měl pravdu, není to pro mě to pravé. Nesnáším ubližování.

Na druhou stranu...

Pohlédla jsem na své společníky a pomyslela na to, co už jsem s nimi zažila. Možná už tuším, proč mne Mhual-Deb posílal do světa, snad... Už jsem viděla situace, kdy by se podobné kouzlo hodilo, kdy bych mohla chránit své blízké před nebezpečími.

Já nevím.

Ale vědomosti navíc se vždycky hodí.

Mlčky jsem přikývla.

Nardesix se usmál pod vousy.

„Vyrostla.“ šeptl.

A tak začalo to, na co jsem už léta byla zvyklá, totiž na vstřebávání informací.

„Nuže, jako vždy. Nadechni se a soustřed' se.“

Zavřela jsem oči a nasála vlahý vzduch.

Co je na tom nejtěžší? Ten klid. Jistě, klid v duši a v mysli. Dlouhý klid v několika okamžicích.

„Tak, vidím, že jsi připravená. Dobrá, předvedu ti to. Budu mířit na tamhletu prázdnou stěnu.“

Sledovala jsem ho na půl oka, tak soustředěně, že jsem ho vnímala spíše svou myslí. Privřel oči, krátce vydechl a pak náhle vypráhl ruku směrem ke zdi a nastavil dlaň. Mezi prsty se mu objevil modrý proud energie, napůl tmavý, napůl světlý. Všechny ty praménky se pak stekly dohromady a z Nardesixovy dlaně vyletěla koule něčeho, co vypadalo jako strakatě modrý rosol. Letělo to vpřed slušnou rychlostí jako veliká dešťová kapka, která se nakonec rozpleskla na stěně. Teprve teď jsem si všimla, že stěna je potažena kůží. Vypadalo to, jakoby si na ní Nardesix vybíjel případný vztek, vznikající při myšlenkách. Nebo měl jakousi zálibu ve cvičení kouzel přímo v pracovně. Ale to není důležité. Rosolovitá kapka syčela na kůži a pomalu se vypařovala.

Nardesix se na mě podíval a promluvil.

„Je to zvláštní kouzlo útočného charakteru. Není úplně jisté, co přesně vlastně působí cíli, nicméně je účinné a nepříliš složité, takže v plné síle se může stát dobrou ochranou před nepřáteli. Když tím někoho zasáhneš, zpravidla ho nezabiješ, ale téměř jistě upadne do mdlob. Nenech se zmást tou párou, nepůsobí to ani velké teplo, ani mráz, spíše obojí najednou...je to nepopsatelné. Jednou jsem to chytil do ruky, jenže neomdlel jsem. Cítil jsem, jak mě to rozkládá, později jsem se však dověděl, že to není pravda. Tohle kouzlo hraje na mysl, ne na tělo. Není o něm moc záznamů, působí různě na různé lidi, někdy však má i na srovnatelné osoby zcela odlišné účinky. Pokaždé však dokáže udělat něco, co se cíli rozhodně líbit nebude. Je to skutečně podivné kouzlo, hodí se k tobě a patří současně k oběma žvlům, které ovládáš.“

To je zajímavé. Myslím, že něco takového jsem potřebovala. Je vidět, že Nardesix má slabost pro chytré a užitečné věci.

Nebyla jsem jediná, kdo ho poslouchal. Jen zívnu a projevil se.

„Ho, šéfe, dobrá přednáška, zas mám v šíše nablitéj brajgl písmen. Ale vypečeněj efekt. Vyprásknete to eště jednou?“

Nardesix se na něho kouknul pohledem, zračícím kamenný soucit.

„Ne. Zato to vypráskne tady Magda. Je to snadné, mám tu někde poznamenaný návod k seslání...“

Začal hledat po policích. Později radostně luskl prsty a šel hledat téměř na jistotu mezi knihy, nakonec se však natáhl doprostřed stolu a vytáhl svitek zpod svícnu. Beze slova mi ho podal a setřel si pot z čela.

Začetla jsem se do znaků na onom listě. Nahoře byl jen název „Šumvrot“ a pod tím „Obor Větru a Vody, divoké i klidné.“ Zbytek pak obsahoval jenom znaky složené výhradně z rovných čar a pravých úhlů. Byl to složitý jazyk, kterému jsem však dobře rozuměla. Mhual-Deb trval na tom, abych se ho naučila perfektně ovládat. Říká se mu „Jazyk duše“, laici ho nazývají „Čarodějným jazykem“.

Obojí je celkem výstižné.

Ten jazyk totiž nezachycoval slova či vyjádření, byly v něm zaznamenány samotné myšlenky a projevy vůle. Jsem ráda, že ho umím, neboť takto se kouzla učí mnohem snáz.

Každý znak vyjadřuje určitou pohnutku mysli, co třeba nemusí vůbec nic znamenat, dá se však vysvětlit pomocí názorného příkladu. Je to jedna z věcí,

která radí čarování ke stejnému umění, jako je třeba sochařství. Je to umění mysli a duše, celého jejího potenciálu.

Není lehké stát se čarodějem. A to je dobře.

A tak jsem četla myslí. Symboly mi vnikaly do hlavy v podobě myšlenkových pochodů, které jsem míchala dohromady v jedinou věc – v kouzlo. Trvalo mi to o něco déle než Nardesixovi, ale když jsem napřáhla ruku stejně jako on, vyšla mi z ní identická koule rosolu.

Mohla jsem se sebou být spokojená. Nardesix obdivně pokyvoval hlavou.

„Učí se rychle, přesně jak říkal.“ breptal si pro sebe a dodal nahlas: „Výborně maličká, jsi skvělá. Hned napoprvé, to jsem dlouho neviděl.“

Jen to nenechal bez povšimnutí.

„Fúúú, to je lepší než tejrát krysy.“

Nardesix klepal prsty do stolu, když jsem k němu přišla, předávaje svitek nazpět.

„Nech si ho, ještě ho budeš potřebovat. Je to jenom kopie.“

Mlčky jsem papír stočila a schovala.

Aladrian s Regem byli zamlklí, Jen zíval. A já hleděla na kolegu čaroděje, smím-li se nazývat jeho kolegyní, protože je mnohem silnější a lepší než já.

Nardesix se mi zahleděl do očí a pravil: „Ustelu vám nahoře.“

Pak luskl prsty, načež Jenovi vylétl z kapsy ukradený klíč.

Čaroděj jej chytil do dlaně.

Zachechtal se.

„Ale ty červy si klidně nech.“ řekl Jenovi nenuceně a odešel.

Nastala chvíle ticha.

Jen pak zklamaně vytáhl z kapsy měšec a pohlédl dovnitř.

Obsah ho po Nardesixových slovech ani tolik nepřekvapil.

Červi.

Je zvláštní, že velicí čarodějové, osamocení ve svém bádání, si najdou nemalé množství smyslu pro humor.

Konec páté části.

Tato kniha je distribuována zcela zdarma, přestože její vytvoření představuje desítky a stovky hodin práce. Dělán to ale s radostí a pro své čtenáře, ne pro peníze.

Pokud se vám tento koncept líbí, můžete jej podpořit povzbuzením autora nebo šířením knihy. Prosím používejte k tomu originální odkaz, aby byla možná dodatečná korekce chyb.